

آیا نجات ابدی تضمین شده ، یک جواز برای گناه کردن است؟

آیا نجات ابدی تضمین شده ، یک جواز برای گناه کردن است؟

یکی از مخالفت‌هایی که معمولاً با نظریه نجات ابدی تضمین شده می‌شود این است که نجات ابدی به مردم اجازه می‌دهد هر طوری که دلشان می‌خواهد زندگی کنند و با این وجود همچنان نجات ابدی برای آنان تضمین شده باشد. در حالیکه این مطلب از نظر تکنیکی درست است، اما در واقعیت؛ درست نیست. یک شخص که واقعا بوسیله عیسی مسیح نجات یافته است دیگر بطور عمدی به گناهان خود ادامه نمی‌دهد. ما باید این دو مسئله را که یک مسیحی چطور باید زندگی کند و یک شخص برای دریافت نجات چه کاری باید انجام دهد را از یکدیگر مجزا کنیم.

کتاب مقدس بسیار واضح و روشن می‌گوید که نجات تنها به خاطر لطف و بخشش خداوند و فقط از راه ایمان و عیسی مسیح بدست می‌آید (یوحنا فصل ۳ آیه ۱۶؛ افسسیان فصل ۲ آیه های ۸ تا ۹؛ یوحنا فصل ۱۴ آیه ۶). درست وقتی که یک شخص واقعا به عیسی مسیح

ایمان می آورد، بطور ابدی و تضمین شده نجات را دریافت خواهد کرد. این عقیده که بگوئیم نجات از طریق ایمان بدست می آید اما اعمال ما حافظ و نگهدارنده این نجات خواهند بود، بر مبنای کتاب مقدس نیست. پولس رسول در غلاطیان فصل ۳ آیه ۳ به این موضوع اینگونه اشاره می کند: "چرا فکرتان را به کار نمی اندازید؟ شما که قبلاً با حفظ احکام مذهبی نتوانستید از نظر روحانی مقبول خدا گردید، چگونه تصور می کنید که اکنون از همان راه می توانید مسیحیان روحانی تری باشید؟". اگر ما از طریق ایمان، نجات پیدا کرده باشیم بنابراین نجات ما نیز با ایمان، تضمین شده و از آن حفاظت می شود. ما نمی توانیم نجات را، بوسیله خودمان بدست آوریم. بنابراین حفاظت و نگهداری از این نجات را نیز خودمان نمی توانیم انجام دهیم. خداوند است که از نجات ما نگهداری و حفاظت می کند (یهودا ۲۴). این دست خداوند است که ما را محکم نگه داشته است (یوحنا فصل ۱۰ آیه های ۲۸ تا ۲۹). هیچ چیز نمی تواند ما را از عشق خداوند جدا کند (رومیان فصل ۸ آیه های ۳۸ تا ۳۹).

هر نوع انکار تضمین ابدی نجات، در واقع نشان دهنده این عقیده است که ما باید نجات را با انجام اعمال خوب حفظ کنیم. این کاملاً بر خلاف اعتقاد به نجات بر اساس لطف و رحمت خداوند است. ما به خاطر شایستگی و لیاقت عیسی مسیح است که نجات یافته ایم نه به خاطر اینکه ما خودمان استحقاق نجات را داریم (رومیان فصل ۴ آیه های ۳ تا ۸). این ادعا که ما باید برای حفظ نجات خود از کلام خدا اطاعت کنیم و یا زندگی خداپسندانه داشته باشیم مانند این است که بگوئیم مرگ مسیح برای پرداخت بهای گناهان ما کافی نبود. در حالیکه، مرگ مسیح به طور کامل برای پرداخت همه گناهان ما در گذشته، حال، آینده، قبل از نجات و بعد از نجات کافی بود (رومیان فصل ۵ آیه ۸؛ اول قرنطیان فصل ۱۵ آیه ۳؛ دوم قرنطیان فصل ۵ آیه ۲۱).

آیا این بدین معنی است که یک مسیحی هر طوری که دلش می خواهد می تواند زندگی کند و با این وجود نجات را هم داشته باشد؟ این کاملاً یک سوال فرضی می باشد، به این دلیل که کتاب مقدس کاملاً برای ما روشن ساخته که یک مسیحی نمی تواند هر طوری که دلش می خواهد زندگی کند. مسیحیان، خلقت جدید یافته اند (دوم قرنطیان فصل ۵ آیه ۱۷). مسیحیان، میوه های روح القدس را از خود نشان می دهند (غلاطیان فصل ۵ آیه های ۲۲ تا ۲۳)، نه اعمال جسم را (غلاطیان فصل ۵ آیه های ۱۹ تا ۲۱). اول یوحنا فصل ۳ آیه های ۶ تا ۹ بطور واضح بیان می کند که مسیحی واقعی در گناه دائمی و مکرر زندگی نمی کند. پولس رسول در واکنش به اینکه لطف و بخشش باعث تشویق و ترویج گناه می شود، می گوید: "خوب، اکنون چه باید کرد؟ آیا باید به زندگی گذشته و گناه آلود خود ادامه دهیم تا خدا نیز لطف و بخشش بیشتری به ما نشان دهد؟ هرگز! مگر نمی دانید که وقتی به مسیح

ایمان آوردیم و غسل تعمید گرفتیم، جزئی از وجود پاک او شدیم و با مرگ او، طبیعت گناه‌آلود ما نیز مرد؟” (رومیان فصل ۶ آیه های ۱ تا ۲).

امنیت و تضمین ابدی نجات، جواز برای گناه کردن نیست، بلکه تضمین کننده این حقیقت است که عشق خداوند برای کسانی که به مسیح ایمان می آورند، تضمین شده است. شناخت و درک هدیه بسیار با ارزش نجات کاملاً بر خلاف مجوز دادن به خود برای ارتکاب گناه است. چطور شخصی که می داند مسیح چه بهایی را برای ما و به جای ما پرداخت کرد، می تواند به یک زندگی گناه آلود ادامه دهد (رومیان فصل ۶ آیه های ۱۵ تا ۲۳)؛ چگونه کسی که عشق تضمین شده و بدون قید و شرط خدا را نسبت به کسانی که ایمان آورده اند درک می کند، اما این عشق را پس زده و به صورت خدا پرتاب می کند؟ چنین شخصی نشان نمی دهد که نجات ابدی تضمین شده به او مجوز گناه کردن را داده است بلکه این شخص نشان می دهد که به طور واقعی از طریق عیسی مسیح نجات پیدا نکرده است. “پس اگر همواره با مسیح رابطه‌ای نزدیک داشته باشیم، در گناه زندگی نخواهیم کرد. اگر کسی در گناه زندگی می‌کند، علتش اینست که هرگز با او رابطه‌ای نداشته و او را نشناخته است” (اول یوحنا فصل ۳ آیه ۶).

منبع: www.gotquestions.org